

Nyfödd

av Emelie Nordin

Prolog

Jag lägger mig sakta ner i det varma vattnet. Badkaret är nu så fullt att vattnet rinner över på sidorna. Jag suckar och lutar huvudet bakåt, känner hur kläderna vattenfylls och blir tunga. Jag blundar och försöker suga åt mig så mycket som möjligt av värmen.

Jag sträcker ut ena armen och söker på golvet bredvid. Jag hittar det jag söker och tar försiktigt upp den. I handen ligger nu min sista utväg. Min sista chans till frihet.

Jag tittar på rakbladet, väger det försiktigt i handen. Sen lägger jag den mot handleden och drar sakta, djupt. Blodet börjar genast tränga fram, och en härlig känsla sprids i kroppen. Sakta börjar jag försvinna iväg. Det sista jag ser är badrumsdörren som slits upp, sen försvinner jag tillbaka till dagen som förändrade allt.

Del 1

Jag drar snabbt på mig stövlarna och snappar åt mig kameran, innan jag försvinner ut genom dörren. Jag har bara ett mål den här soliga vinterdagen, skogen. Längre har jag tänkt på skogen, och om det skulle vara möjligt att fånga dess magiska känsla med min kamera. Så nu har jag äntligen tagit mod att ge mig iväg. Skogen börjar precis bakom vårt hus, men jag har aldrig tidigare vågat gå särskilt långt in.

Jag kämpar mig genom den djupa snön och kommer allt längre bort från huset. Ju längre in jag kommer, desto mer slagen blir jag av den fantastiska naturen. Solen bryter sig igenom trädtopparna och lyser upp den glittrande snön på marken. Här och var syns det spår från djur som har gått förbi. Jag drar fram kameran och börjar föreviga stunden.

Det är först efter ett bra tag, då magin börjar avta, som jag märker den kusliga tystnaden. Brukar man inte höra en massa olika ljud i en skog? Små krasande ljud från ekorrar som hoppar från träd till träd? Fåglar som kvittrar?

Jag känner en ilning längs ryggraden. Jag måste ta mig härifrån. Någonting är fel. Jag vänder mig om för att skynda mig hem igen, då jag upptäcker hur långt in i skogen jag har gått. Jag brukar inte vara såhär oförsiktig. Sakta börjar jag följa mina egna spår tillbaka. Solen har gått i moln och det börjar blåsa riktigt kallt. Jag förbannar mig själv för min klumpighet. Jag borde ha hållit mig hemma.

Plötsligt bryts tystnaden och jag stelnar till av skräck. Jag vänder mig om för att kolla vad det var för ljud jag hade hört. En gren som knäcktes, följt av ett svagt morrande som kommer närmare och närmare. Jag har tappat förmågan att röra mig. Skräcken håller mig i ett järngrepp. Jag ser en rörelse bakom den närmaste granen. Och fram kommer en stor,

gråsvart varg.

Tiden börjar gå i slowmotion och jag kan inte höra någonting annat än mitt eget hjärta som slår. Sakta börjar jag gå baklänges, hoppas att han ger sig av och lämnar mig ifred. Han iakttar mig med sina kloka ögon och öronen rycker till vid minsta ljud jag gör. Jag vet att jag inte har en chans att överleva om han bestämmer sig för att attackera. För första gången i mitt liv ber jag. Jag ber för mitt liv och lovar Gud att jag ska göra vad han vill, bara jag får komma härifrån oskadd.

En känsla av panik sprids i kroppen. Jag vänder mig om och börjar springa för mitt liv. Det var ett misstag. I nästa sekund hör jag vargen ta ett språng, och jag faller tungt till marken.

Del 2

Jag dras tillbaka till verkligheten av välbekanta, högljudda röster. Jag öppnar ögonen och det första jag ser är min mamma och pappa som bråkar bredvid min säng. Vad gör de i mitt rum, och varför väcker de mig? Jag känner mig genast dödstrött. Men så kollar jag mig omkring och spärrar upp ögonen. Det här är inte mitt rum. Det är ett sjukhusrum, och jag ligger i en av sängarna. Vad gör jag här? Vad är det som har hänt? Jag kommer inte ihåg någonting.

Jag försöker resa mig upp, men känner att jag är för svag. Mina föräldrar måste ha sett min svaga rörelse, för de tystnar snabbt och kommer fram till mig.

”Åh älskling, är du vaken? Mår du bra? Har du ont?” babblar min mamma på och rör tafatt på händerna, som om hon inte vågar röra mig. Båda mina föräldrar ser väldigt oroliga ut. Men varför?

”Ta det lugnt Marie, låt henne vila”, säger min pappa. Han ser väldigt sliten ut. Mörka ringar under ögonen, och håret ser skitigt och ovårdat ut.

”Vad har... hänt..?” frågar jag svagt.

”Kommer du inte ihåg någonting gumman?” Mamma ser ännu mer orolig ut och känner försiktigt på min panna.

Sakta börjar minnet komma tillbaka. Ett badkar. Blod. Jag drar hastigt efter andan och kollar på mina armar. Ett bandage sträcker sig över hela underarmen på min vänstra arm. Jag får tårar i ögonen när allt kommer tillbaka till mig.

”Såja gumman, det ordnar sig. Vi ska ta hand om det här tillsammans. Vi har pratat med en jättebra psykolog och...” Mamma tystnar och jag ser förtvivlan i hennes ansikte.

Jag tittar på båda mina föräldrar och de ser oroligt tillbaka på mig. Inte alls med samma blick som förr.

”Mamma... pappa... det är ingen fara. Det är inget fel på mig. Jag bara...” Jag visste inte vad jag skulle säga. De skulle aldrig förstå.

”Det är okej. Jag klarar mig.”

Mina föräldrar kollar på mig med medlidande i blicken.

”Okej gumman, vi pratar mer om det här sen. Vila nu och se till att bli

bra. Vi ska gå och berätta för doktorn att du är vaken.” Pappa kysser mig försiktigt på pannan och tar sen mammas hand och går ut ur rummet.

Vad har jag gjort? Det var inte meningen att jag skulle överleva det där. Varför överlevde jag? Det enda jag visste nu var att allting var precis som förut. Såret på min handled hade förmodligen redan läkt, och saker och ting skulle snart återgå till det normala. Eller ja, normalt för mig.

Del 3

En liten stund senare kommer mina föräldrar tillbaka in i rummet tillsammans med en doktor. Det är samma man som tog hand om mig efter vargattacken. Han började prata med mig som om han förstod allt och kunde hjälpa mig. Men jag visste att inte ens han hade en aning om vad som hände i min kropp. Att när jag minst anade det, så kunde ursinnet blossa upp inom mig och nästan slita mig i stycken. Det blir värre för varje dag och jag är rädd för vad som kommer hända när kroppen inte klarar mer. Det var därför jag sökte en så enkel utväg. Att bara få slut på allting.

Doktorn bläddrar igenom sina papper och ser mer om mer förvirrad ut.

”Det måste ha blivit något fel med alla proverna som vi har tagit” sa han och rynkade på pannan. ”Vi måste nog ta nya. Jag skickar in sköterskan så kan hon fixa det.”

Han fortsatte stirra på papperna då han vände sig om och gick ut ur rummet. Jag visste att resultatet på testerna inte alls var felaktiga. De stämde nog väldigt bra överens med den förändring som min kropp kämpade med. Ett test till, och alla skulle få veta att det var något fel på mig.

Jag blev tvungen att snabbt komma på en plan för att ta mig härifrån så ingen skulle få reda nå någonting. Pappas telefon börjar passande nog att ringa precis mitt i mina planer. Han ursäktar sig och går ut ur rummet. Nu var det alltså bara mamma kvar.

”Mamma, skulle du kunna hämta något att äta åt mig? Jag är hungrig...”

”Åh, självklart gumman. Jag kommer snart tillbaka” svarade mamma och gick även hon ut ur rummet. Så fort dörren stängs bakom henne så reser jag mig upp och klär på mig det första jag ser. Mamma hade tagit med sig en ryggsäck med mina saker, så jag slänger den över ryggen och öppnar sedan dörren några centimeter för att kolla om någon är utanför. Jag har tur, det är lunchtid och alla är inne på rummen, även personalen är inne hos sig och äter. Ingen finns i närheten så jag skyndar mig mot hissarna och åker ner till huvudentrén.

När jag kommer runt sista hörnet och ser utgången framför mig, så hör jag någon ropa bakom mig.

”Emma?” Jag vänder mig om och ser mamma komma gående med ett förvirrat uttryck i ansiktet. Så fort jag kan går jag mot utgången och skyndar mig sedan mot utkanten av parkeringen. Jag hör svagt hur mamma ropar på mig, men jag förstår att hon aldrig skulle klara av att springa efter mig. Hon ger mig friheten och utrymmet jag behöver.

Tårarna börjar rinna längs kinderna då jag förstår hur mycket jag har skadat min familj och hur mycket jag kommer plåga dem genom att försvinna. Men jag har inget annat val.

Del 4

Jag kommer snabbt fram till skogen som ligger bredvid sjukhuset. Det bästa med att bo i en liten stad är att det finns skog överallt. Det finns alltså alltid någon plats att ta vägen när man behöver försvinna.

Sakta känner jag hur värmen sprider sig i kroppen och det djuriska ursinnet tar vid. Jag börjar springa för att komma så djupt in i skogen som möjligt, innan det är för sent. Tillslut svartnar det för ögonen och jag faller ihop på marken med en hemsak värd i hela kroppen. Det känns som om jag ska spricka, gå i två delar eller helt enkelt explodera. Jag vill skrika men får inte fram mer än ett stön. Marken känns iskall under min varma kropp. Jag skakar som aldrig förr, men inte på grund av kylan, utan av de hemska kramperna som härjar i min kropp. Det är det värsta anfallet hittills. Jag vet att det här är det sista jag kommer att vara med om, för mer än så här klarar jag inte.

Mina sista tankar går till mina föräldrar, med en önskan om att de ska komma över mig och kunna fortsätta leva. Sekunden senare blir smärtan för mycket och jag försvinner in i glömskan. Världen slutar snurra för ett ögonblick och bilder från min barndom passerar sakta förbi. Men jag känner ingen sorg över att allting är över. Jag känner ingenting längre.

Plötsligt slits världen mitt itu och allting försvinner i en explosion. Sedan blir allting stilla igen och jag kan äntligen öppna ögonen. Jag reser mig instinktivt på alla fyra, skakar ur snön som fastnat i pälsen och då klarnar allting. Flickan skulle aldrig mer komma tillbaka.